

[Ragnhild Andersen.]

Hr. Fibigers Kritik nu maa forstumme. Den højtærede Socialminister har ganske Ret i, at det paa Baggrund af denne Beslutning maa være hans Pligt at give Loven tilbagevirkende Kraft. Jeg ser nok, at Dansk Arbejdsgiverforening gennem Foreningens Formand, Hr. Hans Larsen, har anmodet om, at Loven ikke faar tilbagevirkende Kraft, men jeg maa naturligvis mene, at den høje Rigsdags egne Beslutninger maa gaa forud for Særønsker fra Dansk Arbejdsgiverforening.

Det fremgik ikke af Betænkningen fra Landstinget i Fjor, hvordan Loven skulde have tilbagevirkende Kraft; man kan ikke forstaa paa denne Betænkning, om det kun skulde dreje sig om en Del af dem, der faar Hjælp gennem Ulykkesforsikringsloven, eller det skulde dreje sig om alle. Ifølge § 14 som foreslaaet nu vil en Mængde Arbejdere — jeg ved desværre ikke Antallet, men det drejer sig formentlig om en Del —, fordi de er kommet til Skade før 1. April 1947, desværre slet ikke faa at mærke, at der er gennemført en Forbedring af Ulykkesforsikringsloven. Ingen behøver at være i Tvivl om, at Arbejderne ogsaa sidste Aar med Interesse fulgte Rigsdagens Forhandlinger om Ulykkesforsikringsloven, at de glædede sig over, at det dog lykkedes at faa Dagpengene sat op til Maksimum 10 Kr. fra 1. April, og jeg er overbevist om, at ingen havde tænkt sig, at naar vi i Løbet af kort Tid skulde have en almindelig Revision, skulde det blive muligt, at en Del af dem ikke fik Gavn og Glæde af de forhøjede Dagpenge. Ved den midlertidige Forhøjelse i Fjor blev da ogsaa mig bekendt Dagpengene sat op til Maksimum 10 Kr. for samtlige ulykkesforsikrede og kom samtlige til gode. Det gør denne Lov ikke. Tilskadekomne, som er kommet til Skade før 1. April 1947, vil blive ved at skulle nøjes med 10 Kr. eller maaske lidt derunder, om de har haft mindre Aarsindtægt, i Dagpenge. Ikke alene faar de ingen Efterbetaling fra April 1947 til April 1948, men endda værre er det, at de heller ingen Forhøjelse faar af Dagpengene fra 1. April 1948, da den nye Lov træder i Kraft. Forstaa det, hvem der kan.

Jeg er sikker paa, at Arbejderne ude paa Arbejdspladserne vil ikke kunne begribe en Lov, der ser saadan ud; de vil finde, at dens Bestemmelser paa dette Omraade er uretfærdige, og ogsaa jeg for min Del finder dem uretfærdige. Jeg stiller derfor Ændringsforslag til § 14 gaaende ud paa, at denne Lov træder i Kraft 1. April 1948 og kommer til Anvendelse paa Ulykkestil-

fælde, der er indtruffet den 1. April 1947 eller senere. For Ulykkestilfælde, indtraadt før 1. April 1947, træder denne Lovs Regler i Kraft fra og med Skæringsdatoen den 1. April 1947. Det foreslaas samtidig, at Stk. 1, første Punktum, i § 14 udgaar og erstattes af det nævnte Stykke, og at yderligere Stk. 2 i § 14 udgaar.

Paa Baggrund af et andet Løfte af i Fjor fra et enigt Folketing er det ogsaa svært at forstaa, at man nu igen skubber 13 Ugers Bestemmelsens Løsning ud i uvis Fremtid. Man gør det, som jeg allerede var inde paa ved første Behandling, med den Motivering, at man vil afvente, at et Udvalg, der skal behandle — men endnu ikke gør det — Dagpengene i Sygekasserne, bliver færdig, for saa muligt at tage Hensyn hertil ved Fastsættelsen af 13 Ugers Bestemmelsen for Ulykkesforsikringsloven. Naar jeg siger, at det drejer sig om et Løfte, der blev givet i Fjor, maa jeg henholde mig til den Betænkning, som samlede Enighed fra alle Partiers Side i det høje Folketing i Marts 1947. Det hedder heri:

„Udvalget har navnlig drøftet Spørgsmaalet angaaende Begyndelsestidspunktet for Dagpengebetalning (13 Ugers Bestemmelsen).

Efter at Ministeren har givet Tilsgagn om ved den kommende Revision af Loven ogsaa at ville tage dette Spørgsmaal op til Løsning, indstiller et Flertal ... Lovforslaget til *Vedtagelse uforandret*.“

Den afgaaede Socialminister, det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, kom ikke med et Forslag til Løsning, og den efterfølgende Socialminister i Venstreregeringen kom heller ikke med noget Forslag, men jeg er ikke i Tvivl om, at det vil bringe stor Skuffelse i Arbejderkredse, større Skuffelse i Aar end i Fjor, at den højtærede Socialminister heller ikke denne Gang stiller Forslag om en retfærdig Løsning.

Jeg har haft den Ære tre Aar i Træk at være mit Partis Ordfører paa dette Omraade, og jeg kan ikke lade være med at sige et Par Bemærkninger med Hensyn til Behandlingen i Fjor og i 1946. I 1946 stod vi alene med vort Ændringsforslag om Ophævelse af 13 Ugers Bestemmelsen. Man henholdt sig til fra alle Sider, at Socialministeren vilde fremsætte et Revisionsforslag inden længe. I 1947 mødte vi igen med vort Ændringsforslag, og vi kom i den Situation, at den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti erklærede, at det var et af de sædvanlige Paradeforslag fra Kommunisterne. I Aar er vi altsaa kommet i den Situation, at vi desværre igen staar alene